

Soukromá SOŠ
manažerská a zdravotnická s. r. o., Břeclav

MAZEC

Obsah:

Veletrh vzdělávání
Rozhovor s paní Kilianovou
450 ml naděje
Břeclavský fortel
Mikulášská nadílka
Návštěva čínského velvyslanectví
Náš Michal Punčochář a Čína
Soutěž „EU 2035“
Projektová výuka MM2
Stužkovací večírek
Henry VIII
S paní Ottovou v kuchyni

školní časopis
2. číslo
školní rok 2017/2018

MAZEC

VELETRH VZDĚLÁVÁNÍ

Když nám poprvé paní učitelka Sucháčová řekla: „Jako druháky vás čeká vystoupení na veletrhu škol, takže si budeme muset i se zdravotáky nacvičit nějakou scénku,“ zhrozila jsem se. První, co mě napadlo, bylo: „Pane bože, to snad ne, to bude trapas.“ Abychom tomuto pocitu předešli, měli jsme si to vymyslet sami. Nakonec ale došla paní Sucháčové trpělivost a přišla s hotovou scénkou včetně scénáře. Bylo to představení, kde spolužačka Míša, uměleckým jménem Izolda, jela na koloběžce, a Tomáš, který jel na traktoru, ji srazil. Má role byla velmi složitá a zodpovědná, křičela jsem: „Autonehoda!“

Při nacvičování jsem se cítila dost trapně, zvláště když jsem měla křičet. Vůbec jsem se necítila ve své kůži, i když jinak s mluvením, jako třeba v hodinách, problém vůbec nemám. Zapojilo se nás do toho hodně, vlastně úplně všichni druháci. Zdravotáci ošetřovali zraněnou Izoldu i Tomáše. A my, marketáči, byli k ruce. Někdo podával vesty, jiný stavěl dopravní trojúhelník, nebo byl součástí živého billboardu, na němž bylo seskládané jméno naší školy, tedy Soukromá střední odborná škola manažerská a zdravotnická Břeclav.

Nacvičování se blížilo ke svému konci a já jsem se pořád nějak nesmířila se svou rolí. Nakonec se Eliška nabídla, že to vezme za mě a já šla do živého billboardu místo ní. Paní učitelka to dovolila i přes to, že

nebyla moc nadšená, že to na poslední chvíli měníme. Všechno bylo nahrané, nacvičené, každý věděl, co má dělat, teď už jenom zbývalo to předvést ostatním.

Nastal den D a my jsme se vydali do Domu školství ukázat naši několikati týdenní snahu.

Podle mě všechno vyšlo výborně. Nikdo nic nepokazil a myslím si, podle reakce diváků, že to bylo i vtipné a diváci se pobavili. Na paní učitelce Sucháčové byla vidět radost, že jsme se na to nevykašlali a snažili se. Dostali jsme pochvalu od ní i od dalších učitelů a nám, účinkujícím, se ulevilo, že to máme za sebou. Nakonec to nebyl takový trapas, jak to hodně z nás ze začátku vidělo a dokonce jsme se pobavili i my sami.

Pavla Králová MM2

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU KILIANOVOU

Rozhodli jsme se vyzpovídat nejmladší článek pedagogického sboru, protože nás zajímal její pohled na nás jako na žáky, chtěli jsme se dozvědět něco víc o jejím životě, a jak se ona poprala s nedávno ukončeným studiem.

Jaké školy máte vystudované?

Základní školu jsem dělala ve Valticích, střední školou byl všeobecný osmiletý gymnázium tady v Břeclavi. V maturitním ročníku jsem se už ale zaměřovala na humanitní vědy, takže ve čtvrtáku jsem měla více hodin ZSV, což je něco jako občanka, a hlavně jsem už tam měla pedagogiku a psychologii a samozřejmě více hodin dějepisu. Výšku jsem potom studovala v Olomouci. Studovala jsem českou filologii a odbornou historii. Bakaláře i navazujícího magistra jsem dělala na filozofické fakultě. V magisterském studiu jsem se pak zaměřovala jen na konkrétní období. Češtinu jsem měla specializovanou na studium literatury, konkrétně na literaturu 19. století. Historii jsem se pak zaměřovala na raný novověk a jeho vnímání v kontextu 20. století. Na toto téma jsem psala i diplomku. No a během magisterského studia jsem si dodělávala ještě pedagogické minimum, abych mohla učit, protože se během mého studia změnil školský zákon. Z něj jsem si státnice dodělávala mimochodem až minulý rok, tedy v době kdy už jsem učila vás.

Jaké byly Vaše nejoblíbenější předměty na střední škole?

Ty samozřejmě odpovídaly tomu, čemu jsem se věnovala i později. Dějepis jsem milovala už na nižším stupni gymnázia, cestu k češtině jsem si ale nacházela postupně. Mluvnice ani sloh mě nikdy moc nebavily, ale na střední škole jsem objevila dějiny literatury a to už bylo mnohem lepší. To navíc odpovídalo mému nejoblíbenějšímu koníčku, čtení. Kromě těchto předmětů jsem ale měla ráda třeba chemii a biologii, dokonce jsem jednu dobu chtěla dělat v laboratoři v nemocnici.

Snažíte se mít s žáky takový ten kamarádský přístup, nebo spíš chcete být taková ta „drsná uča“?

(směje se) Co si myslíš ty, že spíš jsem?

Podle mého názoru jste spíše ta hodná, ale když přijde na věc tak si umíte dupnout, řekla

bych, že většina žáků vás vnímá spíš jako kamarádku díky vašemu nízkému věku a krásně se s vámi povídá.

Protože z vlastní zkušenosti žáka vím, jaké je to pracovat ve stresu, napětí a nepříjemné atmosféře, snažila jsem se spíš v hodinách o ten kamarádský přístup. Ale ne vždy je možné být kamarád. Někdy je ta drsnost na místě,

např. při vyžadování dodržování pravidel chování v hodinách, vašeho přístupu k práci apod. Ale ani tak si nemyslím, že to je to ta pravá drsnost, ale spíš důraznost, přísnost a jasnost pravidel. Navíc je vždy pro učitele snadnější povolovat, než pacifikovat hořící průšvih.

Je podle vás těžší být učitel nebo žák?

Ty jo, tak to je fakt těžká otázka. Myslím, že ani jedno není snadné.

Obě strany vyžadují spoustu práce a času, které ta druhá strana nevidí. Navíc všichni řešíme kromě toho našeho „zaměstnaní“ i problémy v soukromí, ať už jsou to zdravotní problémy v rodině, finanční záležitosti, otázky bydlení, citových vztahů atd., které také oběma, tedy žákům i učitelům, ubírají energii i volný čas. A opět je to něco, co v danou chvíli ta druhá strana neví, a je těžké se do toho vcítit. Vlastně je v tom našem vztahu žák-učitel více společného než rozdílného. Všichni máme stejný cíl, vaše dobré výsledky, dostatečné znalosti, hodiny plné zábavy a praktičnosti, příjemnou pracovní atmosféru, snahu u pochopení a vcítění se do té druhé strany i to, že musíme plnit pokyny někoho nad námi. Učitelé plní povinnosti nařízené vedením školy, ministerstvem i RVP a vy zase ty, které vám my, učitelé, dáme.

Máte některé oblíbené žáky, kterým, jak se říká, nadrůžujete?

Snažím se o to, abych nikomu nenadrůžovala, ale jestli mám oblíbenější studenty, kterým prominu více, to asi posoudíte spíš vy. (nahlas se směje) Je ale fakt, že k některým lidem se asi chovám jinak. Ono to ale souvisí s tím, že už teď vím, ke komu si co můžu dovolit a co na koho platí. Už vím, kdo snese ironii a lehké

rýpnutí a u někoho zase vím, že tím rýpnutím bych zrušila celou hodinu, takže toho dotyčného musím opravdu rychle zpacifikovat a to dřív, než tu hodinu zbourá on. Ale nemyslím si, že mám nějaké oblíbenější žáky, nebo já to tak aspoň neškatulkuji.

Máte tedy nějaké, které moc nemáte ráda?

Mám a myslím si, že to občas jde i poznat. A já už se tím před nimi vlastně ani netajím, protože oni se taky nesnaží zamaskovat svůj vztah ke mně. Ale i u takových se snažím být spravedlivá. Jestli narážíš na to. Většinou ta naše antipatie vyplynula z toho, jak se oni chovají v hodinách, jak pracují, nebo spíš nepracují, jak se vyjadřují k činnostem, které jsem jim zadala apod.

Měla jste nějakou předem vymyšlenou nebo od někoho odkoukanou metodu jak učit a jak správně na žáky?

Ano i ne. Věděla jsem, co nechci dělat a jak se nechci k žákům chovat, inspiraci jsem získala jako studentka na své střední škole a potom samozřejmě na výšce. Na druhou stranu jsem od svých učitelů opět z obou typů škol získala i nápady a inspiraci na to, co dělat a jak to dělat, ale ne vše bohužel funguje. Například jasný plán jsem měla na to, jak učit dějepis – chtěla jsem pracovat hodně s texty, jak s reálnými prameny, tak s jednoduššími připravenými jen pro vás. Zjistila jsem ale, že tato práce zabere hrozně moc času, který v dějepisu důsledkem malé hodinové dotaci nemám a že to stejně pro vaši přehlednost musíme zopakovat pomocí prezentace či nějak jinak, takže od toho, jsem nakonec upustila. Na druhou stranu ale tahle metoda skvěle funguje v češtině.

Jste teď zároveň i třídní učitelka, je to náročné?

Jo. Hodně. (vypadá smutně a unaveně) Hlavně se k tomu přidala spousta dalších drobností – časopis, komunikace, kterou jsem ještě neučila, projekty, jako je odborník v praxi, tandemová výuka, čtenářské dílny, z nichž se musí psát speciální výkazy o tom, jaká byla hodina, co se dělalo atd. V rámci třídnictví je asi nejnáročnější hlídání a zaznamenávání absence. To ale zase souvisí s tím, jaký vy si ze školy děláte holubník.

Holubník?

Jo! (směje se) Nevím, jak jinak to nazvat. Kdybyste chyběli celý týden, protože jste nemocní, tak je to snadné, ale ve vašem pojetí je to strašné papírování. V pondělí chybíte 1. hodinu, protože jste zaspali, v úterý musíte třetí až pátou hodinu nutně k lékaři, ve středu se vám udělá nevolno na celý den, ve čtvrtek

ráno opět chybíte, protože jdete na kontrolu k lékaři, jestli už můžete do školy, na poslední hodinu ale zase odcházíte k zubaři. No a pak ty omluvenky nosíte další týden na etapy.

Jak reagoval Váš přítel, když jste mu oznámila, že budete učitelka?

Řekl: „Ježíšmarjá.“ On pořád věřil tomu, že půjdu někam do muzea, nebo někam, kde bych se opravdu točila kolem odborné historie. Nejvíc by se mu asi líbilo něco, co by se motalo kolem archeologie nebo středověku, ale to zase vůbec neláká mě. Když už odborně, tak spíš raný novověk, 17. - 18. století, 19. ještě jakž takž. On ale nebyl jediný, kdo z toho nebyl moc nadšený, nicméně to respektoval a nějakým způsobem se k tomu postavil. Podobnou reakci jsem slyšela i doma, když jsem řekla, že chci být učitelkou. Celá rodina se vyděsila a snažila se mě přesvědčit, ať takovou blbost nedělám. U nás je totiž v rodině strašně moc učitelů, asi to je nějaká rodinná porucha. (směje se). A i přesto, že díky nim vím, jak to na současných školách vypadá, tak jsem si to chtěla aspoň vyzkoušet. Hlavně jsem chtěla zjistit, jestli mám na to stoupnout si před třicet pubertáků a nějak je usměrnit a i do nich nacpat nějaké informace a hlavně vzbudit jejich zájem o věci, které baví mě, tedy o dějiny a knihy.

A podařilo se vám to? Jste se sebou spokojená?

(začne se smát, teprve poté odpovídá) S tou historií jsem tady moc úspěchů nesklidila, většinu z vás vyděsilo to, jak vše souvisí se vším. A to je třeba právě to, co mě na dějinách baví nejvíc. Na druhou stranu myslím, že jsem mnohé zvládla přesvědčit o tom, že čeština nemusí být postrach číslo jedna. A z toho mám vážně radost. Nejvíc mě potěšilo to, když jsme vloni na výletě se zdravotáky (letošní ZA2, dopl. redakcí) rozebírali u vody maturitní četbu. A podotýkám, že s tím začali oni.

Začínáte si rozmýšlet, jestli budete dál učit? Zvažujete i něco jiného?

Ne, mě to baví. Nevím, jestli jsem teda úspěšná učitelka, ale pořád mě to baví. (nahlas se směje) A hlavně to vypadá, že to aspoň občas baví i vás. A to je pro mě důležité. Ale přiznám se, že nevím, jestli tuto profesi ustojím celý život, ono je to totiž opravdu náročnější, než to na první pohled vypadá. Hlavně s ohledem na snižující se prestiž samotného povolání, na nízké platy a na nárůst byrokracie. Zvlášť letos mám pocit, že máme jeden papír pro druhý papír.

Rozhovor provedla Karla Švajdová

450 ML NADĚJE

Dne 24. 11. 2017 studenti naší školy, pod vedením paní učitelky Sucháčové, podpořili již 4. ročník projektu „450 ml naděje“ darem nejcennějším – darováním krve. Akce je určena pro pravidelné dárce krve, plazmy a především pro prvodárce krve. Probíhá na hematologicko-transfuzním oddělení Nemocnice Břeclav. Myslíme si, že obrazový záznam mluví za vše:

V listopadu 2017 bylo Českým červeným křížem předáno vyznamenání dárcům krve. Naše paní učitelka, ing. Viera Sucháčová, byla oceněna stříbrnou plaketou Dr. Jana Janského.

BŘECLAVSKÝ FORTEL 2017

Ve čtvrtek 9. 11. 2017 se v Domě školství konal Břeclavský fortel, kterého se zúčastnily firmy, jako Lomax, Racio, Gumotex, Fosfa a mnoho dalších. Břeclavský fortel je projekt sloužící především na přiblížení technických oborů nastávajícím absolventům základních a středních škol, ale i široké veřejnosti. Stejně jako všude jinde i v našem regionu se zaměstnavatelé potýkají s nedostatkem kvalifikovaných pracovníků se zájmem o technické obory.

A právě prostřednictvím Břeclavského fortelu se nejvýznamnější průmyslové firmy snaží povzbudit zájem žáků o technické profese.

Fortel však také poukazuje na stálý nedostatek zájemců o tato povolání a tak se snaží představit pracovní možnosti v místních podnicích.

Cílem je ukázat žákům, že i v tomto regionu je mnoho možností uplatnění se na trhu práce.

Naši spolužačku Jindřišku Grůzovou, žákyni třídy MM2, na Břeclavském fortelu nejvíce zaujala virtuální realita ukázaná na stánku firmy ZEBR s. r. o. „Byl tam pán, který reprezentoval firmu a ten mi vysvětlil, na co používají virtuální realitu. Zakoupili ji pro zaučení nových zaměstnanců v praxi.“

Ve virtuální realitě se totiž dají vytvořit různé věci, na které se firma zaměřuje ve své výrobě. I v ní se vše musí vyrobit přesně podle pracovního postupu. Firma tak virtuálně prověří schopnosti svých nových pracovníků a přitom se nemusí obávat o jejich zdraví ani nemusí mít strach z pokažení výrobků. „Tak moc mě toto zaujalo, že jsem dokonce zapomněla, že se už máme už vracet do školy. Naštěstí si mě vyzvedla naše paní učitelka třídní. Moc jsem si to užila,“ doplnila Jindřiška informace.

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA...

... ve školce

Každý z nás jistě zná ten zvláštní pocit, někdy až strach, když se setmí a začne chodit Mikuláš s čertem a andělem. A přece se každý těší, až tento den nastane. A tak se 5. prosince 2017 část studentů prvních ročníků proměnila na Mikuláše, anděly a několik čertů a vypravila se do dvou předem určených mateřských škol. Naši zbylí spolužáci se za tyto postavy převlékali až odpoledne, protože mířili do nemocnice a azylového domu.

V obou školkách vystrašené děti zvládly naši návštěvu hrdinsky, i když v jedné z nich měly paní učitelky dokonce připravenou knihu hříchů. Bylo velmi roztomilé, jak děti překonávaly samy sebe. Některé sice trošku plakaly, ale i přesto zpívaly připravené písničky a říkaly básničky. Strach je malinko opustil teprve, když anděl rozdával nadílku a čerti je černými uhlíky pomalovali. Bylo to přínosné i pro nás. Nejen proto, že jsme se pobavili a zase o něco víc stmelili kolektiv obou tříd, ale také proto, že jsme dokázali vcítit do dušiček těch nejmenších.

Karolína Hlávková ZA1

... v břeclavské nemocnici

Úterý 5. prosince byl den jako každý jiný jen s tím rozdílem, že jsme my, studenti prvního ročníku, šli dělat Mikuláše. Obě naše třídy, tedy MM1 a ZA1, byly rozděleny do tří skupinek. První, dopolední směna, šla do dvou školek poblíž naší školy, zbylé dvě odpolední pak zamířily do

břeclavské nemocnice a azylového domu v Poštorné.

S mou skupinou jsme byli v nemocnici.

Měli jsme všichni strach, jaké to bude, ale nakonec bylo všechno v pohodě. V nemocnici jsme se namalovali, oblékli a díky vtipným hláškám paní učitelky Ottové jsme se taktéž nasmáli. Paní učitelka nás zavedla i na internu za sestrami a paní doktorkou. Sestřičky se s námi vyfotily a my pokračovali dál na dětské oddělení, kde náš strach postupně ustupoval.

Ve mně se mísila spousta emocí. Nejsilnější byla asi lítost nad dětmi, které tam musely být ty dva tři týdny před Vánoce. Velice milá vrchní sestra nás odvedla na oddělení a podala nám balíčky a list papíru s dětskými jmény, které nám ještě pro jistotu zopakovala, kdybychom je náhodou zapomněli. A taky že jsme zapomněli...

Chodili po pokojích různě starých dětí. Dokonce tam byly i holky v našem věku, možná ještě o něco starší, žádná z nich nám ale žádnou mikulášskou básničku

neřekla. Buď se styděly, nebo jim to celé přišlo trapné, kdo ví. Na druhou stranu nás ale zase jeden malý chlapec pořád vyhlížel na chodbě. To bylo velmi milé.

Každý, kdo překonal strach, stud či pocit trapnosti, byl odměněn omalovánkou, pastelkami, plyšovou hračkou, balíčkem ovocem a dalšími předměty. Myslím, že děti měly radost, i když některé vypadaly dost ustrašeně. Z mého úhlu pohledu to ale bylo fajn odpoledne.

Tereza Trupová ZA1

NÁVŠTĚVA ČÍNSKÉHO VELVYSLANECTVÍ

První pátkový prosinec roku 2017 jsem navštívil Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze, kam mne pozvala samotná čínská velvyslankyně, Její Excelence paní Ma Keqing. Na půdě velvyslanectví se totiž konala již druhá slavnostní recepce setkání facebookových fanoušků. Při této příležitosti byly vyhlášeny ceny a umístění v soutěži, jejímž zadáním bylo napsat originální esej o Číně. Hlavní cenou byla letenka do Pekingu a zpět.

Stáli jsme všichni jako na trní až vyhlásí ceny a celková umístění. Druhé místo... Nejednou slyším své jméno a vidím ho i na tabuli přede mnou. Jsem překvapený. Úsměv od ucha k uchu jsem rozdával všude kolem sebe, ale především paní Ma Keqing, která mi potřásla rukou a předala cenu. Měl jsem neskutečnou radost. Moje esej se jmenuje Michalova cesta do české Číny a pojednává o tom, jak jsem se dostal ke svému koníčku a co pro mě znamenala loňská návštěva čínské velvyslanectví.

Pro MAZEC jsem si připravil kousek z mé práce: „Po jídle ubývalo lidí a já jsem si mohl pořádně popovídat s paní Ma. Je velice milá, přátelská a usměvavá. Teď si asi říkáte, jak jsme se domluvili. Měla po ruce tlumočnicka, který byl naší spojkou. Všichni jsme měli na tváři úsměv. Paní Ma mi dokonce nabídla i stipendium, což bylo velmi pěkné gesto. Přišel čas odejít a já se s paní Ma prostě musel ještě jednou vyfotit na recepci u vlajek. Se všemi, se kterými jsem diskutoval, jsem si podal ruku, usmál se a rozloučil se slovy 再见.

Tento universální pozdrav jsem se naučil během samostudia čínštiny. Dnes již docházím na kurzy čínského jazyka a dokážu víc než jen pozdravit. Musím říct, že to není vůbec jednoduché. Náš lektor mě chválí za mou mluvenou řeč, ale co mi

nejde, je psaní kaligrafie. Přesto ve studiu nepolevuji. Už teď vím, že se do Číny jednou podívám za každou cenu. Tu krásnou zemi prostě musím navštívit.“

Po vyhlášení cen jsme museli udělat prostor, aby nás náhodu nezranili kung-fu bojovníci, kteří nám přijeli ukázat pravé bojové umění za doprovodu typické čínské hudby.

Poté přišla individuální část programu, kdy jsem měl možnost pohovořit si s Její Excelencí paní Ma Keqing, pracovníky velvyslanectví a ostatními lidmi. A to například u doušku pravého čínského čaje nebo typického čínského jídla, jako byly například knedlíčky plněné fazulovou pastou. Lidé se hodně střetávali u stolíku pana Taa, který nám ukazoval kouzlo kaligrafie a malby, kde jste si mimo jiné mohli nechat napsat jméno nebo věnování. Co mě však trochu mrzí, že se na mě nedostala řada, protože jsem měl méně času, než bych chtěl mít.

Z velvyslanectví jsem si odnesl mimo jiné spoustu různých brožurek, čínských vystřihovánek, fotek a taky přívěšek pandy, který jsem získal po správném zodpovězení otázky, jaká zásadní politická událost se loni, tedy v roce 2017, konala v Číně. Touto událostí byl samozřejmě 19. sjezd Komunistické strany Číny. Především jsem si ale odnesl krásné, nezapomenutelné zážitky, na které budu velmi rád vzpomínat.

Doufám, že ještě tento rok 2018 budu moci někoho z velvyslanectví, třeba samotnou paní Ma, přivítat u nás v Břeclavi, aby se česko-čínské přátelské vztahy dále rozvíjely. Ale o tom až jindy...

Už mi jen zbývá se rozloučit se čtenáři časopisu MAZEC. 再见!

Michal Punčochář, MM2

NÁŠ MICHAL PUNČOCHÁŘ A ČÍNA

Vzhledem k Michalové účasti na čínském velvyslanectví v Praze, jsme se rozhodli udělat také rozhovor s ním o tom, kde se vzal jeho zájem o Čínu a její kulturu.

Jak ses dostal k čínskému jazyku?

Bylo to kolem roku 2010, kdy jsem začal poslouchat čínskou hudbu. V té době jsem se s čínštinou jako takovou setkal poprvé. A hned se mi zalíbila.

Jak tě napadlo poslechnout si čínskou hudbu? Co tě k tomu vedlo?

Popravdě, ani nevím, z ničeho nic mě jen tak napadlo zadat do internetové stránky YouTube „čínská hudba“ a bylo, jak se říká, vymalováno ☺

Jsi rád, že jsi to udělal?

Ano, velice, dnes je Čína mojí srdcovou záležitostí. Nikdy mi žádná země tak neučarovala jako Čína, země, která je od nás vzdálená tisíce kilometrů. Je to země s mnoha kontrasty a je tak odlišná od evropských zemí, které známe.

Co se ti na Číně líbí nejvíc? Kultura, jazyk nebo snad úplně něco jiného?

To je velice složitá otázka. Ale na Číně se mi líbí snad vše ☺ Možná by se něco našlo, co mi vadí, ale teď si nic konkrétního nevybavuji. Líbí se mi vše, počínaje její historií, ze které se nám dochovaly úžasné stavby, například Starý palác (dnes známější pod pojmem Zakázané město), tedy tehdejší císařský palác, kde žil císař se svojí rodinou. Dnes tamější bránu, vstup do Zakázaného města, zdobí obří portrét Mao Ce-tunga, který právě z Brány nebeského klidu vyhlásil Čínskou lidovou republiku. A tím se mi otevírá nový okruh, který se mi na Číně také líbí – její moderní dějiny. Taky to je samozřejmě čínský jazyk, velická pestrost atd. Tou pestrostí nemyslím jen barevnou pestrost, která je k vidění na fotkách z různých koutů Číny. Stačí se jen zastavit v čínské restauraci, kde ti naservírují nejrůznější čínské pochoutky.

Byl jsi v Číně? Nebo přemýšlíš nad tím, že bys tam letěl?

V Číně jsem zatím bohužel nebyl. Ale určitě do budoucna plánuji se tam podívat se svými kamarády. Chtěl bych navštívit nejvýznamnější památky v Pekingu. Taky mne láká navštívit Mauzoleum Mao Ce-tunga. Projít se po zákratech velké zdi, po rozlehlých bulvárech, podívat se na Pekingskou operu nebo např. ochutnat pravou pekingskou kachu.

Mluvil jsi někdy s Číňanem? Jak ti to šlo?

Ano, mluvil. A ne jednou. Jednou jsem potkal paní v drogerii s malou holčičkou. Sebral jsem odvahu, protože ne každého oslovujete a ptáte se, odkud je. Oslovil jsem paní你好, 你是中国人吗? 是的 a ona mi fakt odvěděla. To byl jen jeden zážitek. Dále jsem měl možnost popovídat si s Číňany na Velvyslanectví Čínské lidové republiky v České republice dokonce i se samotnou Její Excelencí, paní Ma Keqing.

Jak ses dozvěděl, že Čína má v Čechách své velvyslanectví?

O velvyslanectví jsem věděl dlouho. Jelikož jsme jedna z prvních zemí, která před skoro před 70 lety uznala nově vzniklou Čínskou lidovou republiku, panují díky tomu mezi oběma zeměmi velice přátelské vztahy.

Ty jsi říkal, že jsi na Velvyslanectví Čínské lidové republiky už byl, proč, cos tam dělal? A bál ses tam poprvé jet?

Ano, Velvyslanectví Čínské lidové republiky v Praze jsem navštívil již dvakrát, vždy při příležitosti setkání facebookových fanoušku čínského velvyslanectví, při kterém proběhlo vyhlášení soutěže, která spočívala v napsání eseje o Číně.

Ceny předávala samotná velvyslankyně paní Ma Keqing. Já se umístil na druhém místě. A jestli jsem se bál? Ne, nebál, nebylo proč a čeho. Spíše jsem byl nervózní a nedočkavý, kdo vyhraje to první místo.

Ale z toho druhého místa jsem měl neskutečnou radost.

A co byla první cena?

První cenou byla letenka do Pekingu a zpět.

Rozhovor pro MAZEC si připravili:

Kristýna Kovářiková, MM2 (tazatel)

Michal Punčochář MM2 (respondent)

SOUTĚŽ „EU 2035“

Příspěvky do soutěže „Jak bude Evropská unie vypadat v roce 2035?“, kterou vyhlásila poslankyně Evropského parlamentu:

soutěžní příspěvek
za třídu MM2

soutěžní příspěvek
za třídu OM3

ODBORNÍK Z PRAXE V HODINÁCH „KOMUNIKACE A MÉDIA“ PROJEKTOVÁ VÝUKA MM2

O d druhého ročníku nám, studentům 2.

ročníku Marketingu a mediální tvorby, v rozvrhu přibýlo několik nových předmětů. Úplnou novinkou na této škole jsou předměty Komunikace a média a Tandemová výuka s paní učitelkou Sucháčovou a Kilianovou, během nichž se neučíme pouze teorii, ale snažíme se především o to, převést ji co možná nejlépe do praxe. Tandemovou výuku máme zhruba dvakrát měsíčně, do Komunikace zase jednou za měsíc přijde pan Uher, odborník s dlouholetou praxí, protože je provozovatelem břeclavské televize Fenix. Právě s ním jsme se první pololetí bavili nejprve o fotkách, později o filmech. Pan Uher nám ukazoval, jak by fotky správně měly vypadat i to, jak je upravit, aby vypadaly ještě lépe. Do jedné z hodin jsme měli přinést materiály, které jsme sami dříve vyfotili, abychom si na nich ukázali, co je dobře či špatně. Zbytek hodiny jsme věnovali diskuzi o tom, co by mělo být jinak. Poté jsme přešli na tvorbu videa a práci s ním. V současné chvíli je naším úkolem vytvořit propagační video o naší škole. Dlouho jsme přemýšleli, jak by mohlo vypadat, až paní učitelky přišly s několika nápady, které jsme realizovali v projektové výuce ve čtvrtek 1. 2. 2018.

Když jsme přišli

ve čtvrtek do školy, začali jsme chystat věci na natáčení krátkých videí. Ta mají ukazovat, z jakých předmětů se u nás maturuje, ale i to, jak se na tuto zkoušku dospělosti co

nejlépe připravit. Natáčení bylo dlouhé. Každý záběr jsme totiž museli točit vícekrát. Důvodů, proč tomu tak bylo, bylo hned několik. Někdy nás zradila technika, jindy naše paměť či hlas, protože ve videích také mluvíme. Občas se taky smějeme, což nebylo zrovna na místě. V závěru dne jsme točili i v jiných třídách a také chystali další materiály k projektu, opět fotky a videa, které podle nás nejlépe vystihují atmosféru naší školy.

I když se nám do projektu a samotného natáčení zpočátku nechtělo, užili jsme si ve všech hodinách spoustu zábavy. Navíc si myslím, že video bude vypadat velmi dobře. Máte se na co těšit :)

Jana Aubrechtová MM2

STUŽKOVACÍ VEČÍREK

V pátek 10. 11. 2017 ve 14:00 hod jsem ještě byla s dětmi na fotbale. A to přesto, že v 16:00 nám začínal stužkovací večírek. Stíhám, i když pro jiné holky by to bylo nereálné. Chystat se hodinu před akcí? No kde jsme!

Dojela jsem domů, padla sprcha, hodila jsem na sebe nějaké slušnější „hodovní“ oblečení a čekala jsem na odvoz.

Jakmile jsme dojeli k Mareli baru, kde se konal náš stužkáč, vidím Míšu a spolužáky jak už vše chystají. Nálada je zatím skvělá, smějeme se a děláme si ze všeho pr...srandu, prostě jako vždy. Pak začneme chystat svíčky, polštářek, muziku a vše okolo.

Po 16. hodině dorazili učitelé, ale ne všichni. Paní učitelka Šebelová si dala trošku načas, ale vše odčinila flaškou a medvědí maskotem.

V ten moment nám sklaplo, začala veškerá formalita. Naše třídní učitelka, paní učitelka Trubačová, nás postupně vyvolávala, aby nás paní ředitelka pasovala na maturanty. Čeho si většina přítomných nevšimla, bylo to, že některé z nás paní ředitelka spíš s radostí bodla. Všichni to zvládají obstojně. Fotečky, úsměvy a oddech, protože největší trapas je za námi.

Bohužel ten můj teprve nastal. Dojdu k polštářku a říkám si: „Co teď? Jaké to bylo koleno?“ V ten moment mě napadne jedině fotbalový poklek. Z úst paní ředitelky nevyšlo: „Pasuji

vás na maturanta,“ ale: „No jo, sportovec,“ až poté vyšla ta patřičná slova.

Poté následují proslovy. Nejprve proslov třídní, poté náš, nakonec paní ředitelky. Vše oficiální skončilo, začala volná zábava. Seděli jsme, kecali, smáli se. Někteří trhají věšáky na bundy, druzí zase

rozbíjí kliku u záchodu. Nu což, myslím podařený večer, který bohužel neskončil jen v Mareli. Po odchodu všech učitelů jsme se, my vytrvalci, rozhodli jít na Mex, trošku prokázat naše taneční dovednosti. Po cestě si zpíváme na celou Břeclav, ale však co, je přece pátek. Dorazili jsme na místo a tam se to rozjelo až do pozdních ranních hodin.

Karolína Salajková ZA4

HENRY VIII AND HIS SIX WIVES

The audience from ZA1 / MM1 group students from our school had a unique opportunity to look under the cover of British history, to verify how far they had gone on their previous English-language journey while having fun with their peers.

Some of them shared their experiences with you and wrote a few words about the performance:

...

The theatre performance of Henry the VIII was held at the Koruna cinema in Břeclav, and it was held on November 16, 2017. The theatre was the story of Henry VIII. How he had six wives and whom he had murdered and with whom he had divorced. He created his own church and he created a divorce.

We went there with our teachers Mrs Šebelová and Mrs Paleníčková. Teachers were really nice to us and they hoped that we will learn some English there.

Actors were really good, for example, the actor who played Henry's first wife was really good and others too, but I liked the first one mostly. Just one small mistake. The actor who played Henry was not sympathetic to me, and I disliked his role, but it was the only thing that I disliked. After all, it was enjoyable. (A.R.)

....

First, we stood outside the cinema and we waited until we could get in. We were cold, so we formed into small groups and talked about life and other things. After a long time, they finally opened the main door and we could go to settle. After some time, the lights were off in the hall and the show could begin. We knew what the theatre was about because we read a little about the story during our English lessons at school.

The first person we saw was a cleaning lady from which a guy turned out. We were very surprised. The performance began at the moment when the mannequins in the museum came to life and began to speak. The first part was about Catherine Aragon's divorce, and Mary's daughter was born of this marriage. The second part was about Anna Boleyn to have been executed. Anna Boleyn and Henry VIII had their daughter Elizabeth. The third passage was about Jan Seymour. Unfortunately, she died after the birth of little Eduard. The fourth woman was Jan Klevská, whom the Henry VIII had divorced once again. Another, in turn, was

Katerina Howardská, who was executed. His last wife was Katerina Parrova, who survived him as the only survivor, and she continued to educate his children.

The whole performance was funny, everyone enjoyed and enjoyed the show. We personally would not say anything wrong about it. We have enriched our knowledge of history and have enjoyed it. The show ended in applause for the actors. We think it was a nice experience for all the timeless. (Lucy and Lucy ☺)

.....

The story took place in the Wax Museum Madame Tussaud. Actors spoke in English all the time. They were from Brno and they called "Domino"- student's theatre group. There were five actors: two men and three women. My favourite actor was cleaning lady. He was very funny.

We learned that Henry VIII had a very sad life. That's why he's too much famous. He had six wives! He wanted son to be king after him. But he never had a son... (P.Z.)

.....

We liked it! The best actor was a cleaning lady... (B.L, T.T.)

.....

And what did he say about the show, one of the ZA1/MM1 group students who was excellent at reading the theatre screenplay on our English lessons at the school and in his soul is a great actor starring?

The trip to the cinema was like a normal march on a boring thing, but after about 10 minutes I found out that it would not be such boredom and I had a lot of fun. The performance was great. My feelings in the theatre were great, but my suspicion that I would play Henry VIII better than an actor from Brno, teacher Mrs Šebelová also confirmed me. (V.D.)

☺

S PANÍ OTTOVOU V KUCHYNI

V tomto čísle přinášíme novou rubriku. Přemýšleli jsme, o čem bychom mohli v každém čísle psát tak, aby byla zábava spojená s užitečným. Zvolili jsme vaření a pečení. A mezi námi, kdo je v tom lepší než paní učitelka Ottová. Doufáme, že se vám bude rubrika líbit.

Tentokrát jsme zvolili tradiční českou sladkost, která se v mnoha variantách stává stále populárnější. Její obliba podle nás spočívá v tom, že se jedná o jídlo extrémně sladké, extrémně dobré a navíc ho můžete využít pro každou příležitost. U někoho bývá součástí vánočního cukroví, další jej spojuje s Velikonocemi, často bývá náhradou drahých krémových narozeninových dortů. Největší skupinu však představují ti, kteří jej mohou mlsat kdykoliv a kdekoliv. A mezi takové se počítáme i my:). A protože těch druhů i způsobů jeho přípravy existuje opravdu mnoho, přinášíme vám i my hned tři její varianty, které se od sebe liší pracností, rychlostí i použitými surovinami.

Medovník 3x jinak s paní Ottovou

Staročeské medové řezy

Pracné, ale trpělivost se vyplatí. Je to recept mojí prababičky, tenkrát se vše dělalo v klidu a v pohodě. V kuchyni se nespěchalo, a na dobré se počkalo ☺ Tyto řezy dělám jen na Vánoce, a ubírám - hlavně cukr ☺

Tak si připravte suroviny:

- 20 dkg mletého cukru
- 3 vejce
- 7 dkg másla
- 3 polévkové lžíce medu (velké, vrchovatě naberte)
- 1 kávová lžička sody bikarbony
- ½ kg hladké žitné mouky (můžete i bílou, špaldovou,..)

Postup:

Cukr, vejce, máslo a med dejte do nádoby a šlehejte nad parou cca 10 min., sundejte z vodní lázně a přidejte sodu (zhoustne to), pak rychle zašlehejte mouku.

Těsto rozdělte na 3 díly, rychle rozválet (ještě teplé, nejlíp se to rozvaluje).

Pečeme v předehřáté troubě na 150°C. Pozor - velmi rychle upečeno.

Pláty jsou po upečení velmi tvrdé. Potřeme je povidly (dávám marmeládu višňovou nebo meruňkovou), dáme krém – klasický vanilkový, složíme pláty na sebe, povrch potřeme opět povidly a lehce krémem. Polijeme čokoládou a necháme alespoň 3 dny v chladu odležet.

Medovník

Rychlý, skvělý – proto ho dělám často:)

Suroviny:

a) Těsto

- 25 dkg másla
- 30 dkg cukru krystal (dávám 15dkg)
- 40 dkg hl. mouky (dávám špaldovou a žitnou 1:1)
- 1 kávová lžička sody
- 3 polévkové lžíce medu (dávám 4 vrchovaté)
- 3 celá vejce

b) Krém

- 1 kondenzované karamelové mléko (dávám ½+ 1 karamelový puding)
- 25 dkg másla
- vlašské mleté ořechy na drobenku (míchám vlašské s lískovými a lehce opražím na suché teflonové pánvi)

Postup:

Máslo rozpustíme, přidáme vejce, cukr, med a pořádně promícháme (i šlehačem), hmotu vylijeme do mouky se sodou a vyšleháme. Těsto rozetřeme stěrkou na pečící papír (musí být teplé). Pečeme v troubě při 175 °C, je to hned upečené, hlídejte, ať to nespálíte. Za tepla odkrojíte kraje, které nadrobíte do mísy a smícháte s ořechy. Pláty potřeme krémem a slepíme, povrch potřeme lehce krémem a posypeme posypkou z těsta a ořechů. Je lepší nechat odležet do druhého dne, ale lze nechat ztuhnout a hned krájet.

Moje kamarádka to urychlila i tak, že koupila pláty upečené (např. Tesco), příprava je potom opravdu rychlovka.

Nepečený medový dezert

„Medovník“ jinak, odlehčený a moc dobrý - dělám od oka☺

Suroviny:

- 2 šlehačky ke šlehání
- 2 vanilkové cukry
- 1 nízkotučný tvaroh
- 1 Mascarpone (můžete i pomazánkové máslo)- když nemáte nic, tak to úplně vynecháte, bude jen méně krému ☺
- 3 balíčky karamelových sušenek Lotus

Krém - ušlehat šlehačky, v druhé míse vyšlehat tvaroh, Mascarpone a vanilkový cukr, do tvarohové hmoty vmíchat šlehačky (nedávejte cukr, sušenky jsou moc sladké)

Postup:

Nádoby (malý pekáček, dortová forma,...) vyložíme folií, naskládáme vrstvu sušenek těsně vedle sebe tak, aby nebylo volné místo na folii. Dáme tenkou vrstvu krému, pak sušenky,...

Necháme vychladit (ideálně přes noc). Můžete dát do 1 vrstvy i kompotované mandarinky. Dezert je svěží a lepší ☺ Místo velké nádoby můžete použít misky, široké skleničky na šampus či cokoli jiného. Odpadne vám starost s krájením a vypadá to skvěle.

Soukromá SOŠ
manažerská a zdravotnická s. r. o., Břeclav

MAZEC

Školní časopis

Soukromé SOŠ manažerské a zdravotnické s. r. o., Slovácká 1a, Břeclav

ŠÉFREDAKTORKY:
REDAKČNÍ TÝM:

Ing. Viera Sucháčová, Mgr. Iva Kilianová
MM2 (pro školní rok 2017/2018):

Jana Aubrechtová
Petra Bayerová
Simona Brozáková
Jindřiška Grůzová

Tomáš Harvánek
Michaela Kohoutová
Kristýna Kovářiková
Pavla Králová

Petr Molčík
Kateřina Navrátilová
Marie Pačutová
Michal Punčochář

Eliška Sedlářová
Anna Šimková
Karla Švajdová
Veronika Valentová

Slovácká 1a, 690 02 Břeclav

www.mzbv.cz

ssoss.breclav@post.cz